

get om. Naar den ærede Ordfører oplyser om, hvad jeg ikke kendte, at Spørgsmaalet om Berlingske Tidendes Privilegium har været forhandlet et à halvandet Aar i sin Tid, saa maa jeg dog bede besvaret, om ogsaa Bladet har været uden Privilegium i det Tidsrum saaledes, at retslige Bekendtgørelser kunde siges ikke at have været indførte i et autoriseret Blad i det Tidsrum, som der er Tale om? Det er nemlig det, som blev gjort gældende af Indenrigsministeriets Jurister for Aalborgprivilegiets Vedkommende, hvad jeg tillod mig at oplyse i Gaar. Som Stillingen er, er det tvivlsomt, hvorvidt de ifølge Lovgivningen befalede Bekendtgørelser i autoriserede Stiftsavisers virkelig have fundet Sted med Virkning i Aalborg Stiftstidende, som ikke længere har noget Privilegium, efter at Ejerinden var afgaaet ved Døden. Hvad Arvinger angaar, skal jeg oplyse, at Fru Rée efterlader sig ingen Livsarvinger, og der har altsaa ikke i denne Henseende været det Hensyn at tage, som hidtil altid er blevet taget ved saadanne Lejligheder. Jeg hører nu i Dag, at det er den ærede Ordførers Mening, at de bør tages i endnu videre Udstrækning, end Tilfældet hidtil har været før. Men at man skulde gaa saa vidt i Hensyn, at man skulde overdrage Privilegiet til et upersonligt Bo, det tror jeg dog ikke, kan være Ordførers Mening. At forlænge Privilegiet for en afdød Person kan ikke lade sig gøre efter Ministeriets Skøn. Man maatte søge Personer, som man kunde overdrage Privilegiet til, og allerede straks, da Privilegiets Ejende var død, var det Bladets Ledere klart, at det personlige Privilegium dermed var udslukket; der var ikke nogen Meningsforskel i den Henseende. Dernæst har den ærede Ordfører railleret over, at jeg først er kommen den 14de December og har talt med Finansudvalget om denne Sag. Der er jo Forholdet dette, at først maatte alle Andragender undersøges, de Forhold, som her have været Genstand for Udvikling fra min Side, maatte ogsaa bringes paa det rene i alt Fald for mig selv, og dernæst ved den ærede Ordfører, at Anmodningen om at komme til Samraad med Finansudvalget har ligget hos mig — adskillig Tid inden Samraadet fandt Sted. Det Tidsrum, hvor der kunde være Tale for mig om at komme til Finansudvalget for at tale om denne Sag, blev ogsaa forkortet ved mine Overvejelser om det Forslag, jeg vilde fremkomme med og den Ide, som den ærede Ordfører nævnedes med relativ Anerkendelse, nemlig at lade

Afgiften rette sig efter Størrelsen af Indtægten af de offentlige Bekendtgørelser. Naar jeg altsaa havde i Sinde at tale med Finansudvalget om den Sag, efter at være kommen til et Resultat, og samtidig modtog fra Finansudvalget en Indbydelse til at tale med det om den samme Sag paa ubestemt Dag — for det var det — forekommer det mig dog ikke, at der var nogen Anledning til at undre sig over, at jeg ikke var kommen tidligere, saa meget mindre, som jeg jo slet ikke har villet tale med det ærede Finansudvalg om, hvem der skulde have Privilegiet i Aalborg, og heller ikke om, som det nu viser sig, hvorledes Betingelserne for det særlige Privilegium skulde være, da jeg jo — som sket er — for dette kunde tage fornøden Reservation. Hvad jeg ønskede, var at træffe en almindelig Aftale med Finansudvalget om Afgift for Bladprivilegier. Det havde slet ikke saa megen Hast for mig at blive enig med Finansudvalget derom eller at forhandle med det om at komme til Enighed, hvad der ikke lykkedes den forrige Minister, saa at han til sidst handlede paa egen Haand. Nej, det havde ikke nogen Hast for mig, og der er jo endnu intet præjudiceret i den Henseende. Ganske vist, hvis den ærede Ordfører vil betragte Forhandlingen herom som afsluttet, kan jeg jo ikke hindre det, men Underhandlingerne ere efter min Mening just i Gang efter at nu alle de ønskede Oplysninger, som jeg har kunnet tilvejebringe efter den Forhandling, som jeg havde med Finansudvalget, befinde sig i det ærede Finansudvalgs Besiddelse. Paa Grundlag af disse vil muligvis en Ordning kunne træffes. Og at jeg har truffet alt fornødent med Hensyn til det foreliggende, forholdsvis lille Tilfælde, for at det kunde komme ind under en saadan Aftale, kan dog umuligt forekastes mig. Det forekommer mig derfor, at den ærede Ordfører stærkt maa ønske at faa et Stridspunkt med mig, naar han har valgt dette; men jeg tror ikke, det vil lykkes ham alligevel. Thi min Stemning er lige saa lidt som andre Medlemmers af det nuværende Ministerium for at faa Stridspunkter frem; og det forekommer mig da ogsaa, at der kan blive nok, vi kunne blive virkelig uenige om, saa at der ikke behøver at rejses Kiv om Spørgsmaal, om hvilke der kan siges paa Forhaand at være Enighed til Stede.

Jeg gaar derefter over til at tale et Par Ord om Kryolitselskabet. Jeg har paa den fraværende Gehejmeetsraad Hørrings Vegne fremført, hvad der kunde tale imod